

Božie Slovo dnešnej nedele nám rozpráva o skúsenosti troch slávnych mužov. Najskôr čítame o povolani starozákonného proroka Izaiáša. Potom o povolani apoštola Pavla a napokon o zázračnom rybolove a povolani Petra. Stojí za to všimnúť si, čo tieto príbehy spája. Skúsme sa spoločne pozrieť aspoň na tri body.

Gratia prima. Na prvom mieste je vždy Božia milosť. Ona predchádza všetko ostatné. Nie je to tak, že by Izaiáš, Pavol alebo Peter museli najskôr prejsť nejakú náročnú cestu, dosiahnuť ciele, zvládnuť skúšky... a až potom mohli prísť do kontaktu s Bohom. Naopak. Boh koná prvý. Izaiáš má videnie v chráme. Pán sa mu nečakane zjaví na vysokom a vznešenom tróne, obklopený serafínmi. Svätý Pavol spomína na svoje prvé stretnutie s Pánom, ktorého okolnosti poznáme z iného miesta v Písme: Šavol vtedy prenasledoval kresťanov, no Pán ho v zjavení zastavil a donútil, aby sa inak pozrel na svet: zostal vtedy dokonca na čas slepý. Napokon sa však zmenilo a Pavol konštatuje: „Z Božej milosti som tým, čím som!“ K Šimonovi-Petrovi Pán vstúpil do loďky. Nepýtal si dovolenie. Nariadil, nech odrazí od brehu a z loďky učil zástupy. Potom nasledoval zázračný rybolov. Je to stále Pán, ktorý koná ako prvý. On nezištne vstupuje do nášho života, dotýka sa nášho srdca a dáva nám možnosť ho spoznať a nasledovať.

Táto skúsenosť je bezprostredne spojená so zážitkom našej nehodnosti. Kto sa priblíži Bohu, automaticky si uvedomí svoje chyby, hriechy, neprávosti. Keď cestujeme autom a slnko máme za chrbtom, vtedy sa nám čelné sklo môže zdať čisté. Ale keď je slnko pred nami, zrazu badáme všetky nečistoty, škrabance, praskliny... Tí, ktorí sa Bohu vzdávajú, a tí, ktorí sa mu približujú, sú na tom podobne. Izaiáš vykrikuje: „Beda mi! Veď ja som muž s nečistými perami!“ Pavol s pokorou spomína: Bol som ako nedochôdča – dieťa, čo ani nevie chodiť – keď sa mi Boh zjavil. A Peter? Ten padá Ježišovi k nohám a volá: „Odíd' od mňa, lebo som človek hriešny! Hrôza sa totiž zmocnila jeho aj všetkých, čo boli s ním...“

Uvedomenie našej nehodnosti znovu nie je našou zásluhou. Je takisto dielom Božej milosti, nezištným darom pre náš ošoh. Avšak ani táto nehodnosť nie je pre Boha prekážkou: Izaiáš zažije očistenie žeravým uhlíkom, Pavol skrze skúsenosť oslepenia a Peter pri nasledovaní Krista, po trojnásobnom zapretí.

Duc in altum. Stretnutie s Bohom vždy vedie na hĺbinu. Najzrejmejší je tento obraz pri Petrovi, ktorému Pán prikázal zatiahnuť na hĺbinu loďku, aby tam nachytil toľko rýb, až sa siete trhali. Podobne to však platilo aj o Izaiášovi a Pavlovi. Hoci pred stretnutím s Pánom sa venovali mnohým činnostiam, štúdiu, práci, životným plánom... to všetko sa im zrazu ukázalo ako plytčiny. Božie slovo ich priam pohltilo. A čo bolo pre nich dovtedy vzácne, zrazu pokladali za odpadky. Až vstúpenie Boha do života umožňuje spoznať, čo je skutočne hodnotné, čomu sa oplatí venovať pozornosť, čas a energiu. Pravdaže, aj to je proces. Často trvajúci celé roky, kým sa Pánovi dáme naplno k dispozícii. Inak tomu nebolo ani u biblických postáv. Boh však človeka na plytčine nenechá: v jeho škole sa mnohé „podstatné“ veci rad radom ukazujú ako nedostatočné. A hoci možno s obavami, zrazu túžime po nesmiernych, neznámych hĺbkach. Lebo plytčiny nás už neuspokoja.

Adsum. Napokon, Boh do ľudského života nevstupuje bez cieľa. Robí tak, aby nás povolal. Aby nás urobil sprostredkovateľmi spásy, ohlasovateľmi jeho slova. Izaiáš na záver prvého čítania počuje Pánov hlas: „Koho mám poslať? Kto nám pôjde?“ A odpovedá: „Hľa, tu som. Mňa pošli!“ Pavol vo svojom liste pripomína evanjelium. Odovzdáva to, čo sám prijal a skromne hovorí, že je najmenším z apoštolov. Vieme však, že v tomto povolaní vykonal nesmierne dielo. A svätý Peter? Ten si na záver evanjelia vypočuje a prijme Kristove slová: „Odteraz budeš loviť už ľudí!“

Tieto tri skutočnosti – primát milosti, zatahnutie na hĺbinu a povolanie do služby – nie sú spoločné len pre Izaiáša, Petra a Pavla. Týkajú sa každého. Boh takto, hoci vždy jedinečným spôsobom, vstupuje aj do našich životov. A ak prejavíme odvahu spolupracovať, vedie nás na hĺbinu. Jednou z ciest nášho stretnutia s Pánom môže byť aj skúsenosť utrpenia. 11. februára si pripomenieme Svetový deň chorých. Hoci sa choroby a slabostí prirodzene bojíme, nikomu z nás sa celkom nevyhnú. Namiesto toho, aby sme utrpenie čo najviac vytesňovali z nášho života, ako sa o to snaží súčasná kultúra, uvedomme si, práve cezeň mnohí prišli k Bohu - prameňu i cieľu nášho života, a tak dosiahli spásu.

Áno, aj utrpenie môže človeka otvoriť pre zatahnutie na hĺbinu. Z druhej strany, starosť o trpiaceho človeka je vysokou školou čnosti. Ak nás Pán pozýva, aby sme utrpenie niesli alebo druhému človeku v utrpení pomáhali, neodmietnime. Všimnime si tých, čo trpia. A to nielen na tele, ale aj na duši. Veď ich máme toľko okolo seba! Nenechávajme starosť o nich len na brata, na švagrinú, na opatrovatelku alebo na sestričku v zdravotníckom zariadení! Kto s vierou nesie utrpenie, aj kto sa o trpiaceho stará, je veľkým znamením nádeje pre tento svet.

Motto jubilejného roku - „pútnici nádeje“ - v sebe skrýva túto skutočnosť. Náš svet potrebuje nádej. Opravdivú nádej, prameniacu z Boha. Nemá ju odkiaľ vziať! Táto nádej vychádza jedine z viery vo vzkrieseného Krista. A ona nás vnútorne posilňuje aj pri nesení utrpenia, aj pri pomoci trpiacim. Budme v jubilejnom roku svedkami nádeje! Nestrácajme ju, keď trpíme a vlievajte ju trpiacim svojou starostlivosťou!

Nezabudnime tiež, že na to, aby sme nádej nestratili, potrebujeme čerpať: a to znova z nezištného daru, ktorý nám Pán neustále dáva k dispozícii. Je to dar Eucharistie. Vzkrieseného Pána môžeme v hĺbokej modlitbe adorovať i s vierou prijímať vo svätom prijímaní. Eucharistia je posilou, ale aj liekom. Uzdravuje naše telesné, duševné i duchovné slabosti. Lieči naše srdcia, hojí naše vzťahy. Prijmeme milosť, ktorú nám cez Eucharistiu ponúka Pán, zatahnime na hĺbinu života modlitby a služby, a dajme sa Bohu nanovo k dispozícii pre to, k čomu nás povoláva.

Martin Kramara